

08 mei 2006

2e Jaargang 2006
Nr. 005

Oplage 378 stuks
- Not for Resale -

Finchroad Mirror

Kilometerstand

88.600

In dit nummer

<i>Hasta Luego, México</i>	1
<i>Nado con delfines.</i>	2
<i>El día de los niños</i>	2
<i>Veinte, veinte!</i> <i>Kilometres o minutos?</i>	3
<i>Wat is dit?</i>	4
<i>Aquí es México!!!</i>	4

Laatste Nieuws !!!

Hoe
klantvriendelijk
zijn Mexicaanse
banken?

Wat gebeurt er
als een
bancomaat op
zaterdagmiddag
je bankpasje
inslikt?

Hasta Luego, México

De ervaring in Mexico Stad was er een in de rij: "Eens maar nooit meer", helaas was het niet de enige niet zo leuke gebeurtenis, maar achteraf kunnen we er wel om lachen. Hebben we tenminste ook eens een stoer verhaal. Maar we hebben er nog een. De koelkast heeft het begeven. Het is een systeem zoals in boten, met ammoniak voor de koeling, en daar schort het aan. Er is een lek en de ammoniak druppelt eruit. Een monteur in Puebla keek erna en zei meteen "No". In Vera Cruz nam een andere monteur Klarin nog een hele dag mee op sleeptouw langs havens, ijsfabrieken en wiggoed zaken maar helaas zonder resultaat. De fabrikant heeft wel een "certified dealer"/importeur in Nederland maar daar schieten we op dit moment niet zo veel mee op.

Alle alternatieven die we bedacht hebben blijken helaas niet uitvoerbaar. De zakken ijs houden de koelkast maar beperkt koel en moeten dagelijks worden aangesleept. Na veel heen en weer gemail met de fabrikant van de koelkast is nu het resultaat dat we weer richting Amerikaanse staat Texas gaan. Uiteraard is het koelkast gebeuren niet het enige van de afgelopen maand. Voor 4 weken hadden we er een dochter bij. Lieke Faro reisde met ons mee van Mexico Stad naar Playa del Carmen. In Puebla bezochten we een kerk die door de Spanjaarden als overwinningssymbool boven op een heuvel gebouwd werd. Later bleek die heuvel een goedbewaarde tempelpiramide te zijn, waar de natuur weer bezit van had genomen. Vera Cruz verkenden we per bustrammetje en tijdens een havenrondvaart, we slenterden er over de Calde-

rón (boulevard met winkeltjes en stalletjes) en gedrieën (Mighalle, Lieke en Carla) lieten we er een Bo Derek kapsel vlechten. We bezochten een fortificatie van waaruit de Spanjaarden 1 of 2x per jaar de zilvervloot volgeladen met geroofd Maya-goed lieten vertrekken. Bewonderden de grote Olmteken hoofden en belanden op een hobbelige bergweg op zoek naar een amethistmijnstadje. In Villahermosa denken we de kinderen een plezier te doen door, 's morgens, met ze naar een dierentuin te gaan, maar al na ca. 1,5 uur hebben ze het wel gezien. Het is simpelweg veel te warm en ze verlangen naar het waterpark bij de camping. Daar spetteren ze de rest van de dag tot sluitingstijd. In Campeche hebben we de hele camping voor onszelf, zien we grote Iguana's, mogen we van de bewakingsdienst toch een kijkje nemen in een eigenlijk op maandag gesloten fort, en nemen we een frisse duik in het grote zwembad. Playa del Carmen is de plek voor "the experience of a lifetime": zwemmen met dolfijnen! Fabian heeft de smaak zo te pakken, maar Mighalle houdt in het begin niet zo van het gespetter. De, uit Tilburg afkomstige, instructeur krijgt haar echter toch zover dat ze de dolfijn 'kust' en het leed is geleden.

Nado con delfines....

Zeehonden, roggen en haaien willen we wel bekijken maar om er nou mee te zwemmen? Nee, dolfijnen vinden wij 'wild' genoeg. Omdat de leeftijdsgrens bij 5j ligt is er voor Mighalle slechts 1 programma en er moet een volwassene mee. Klarin 'offert' zichzelf op. Fabian, Lieke en Carla gaan voor de Royal Swim en mogen om 11.00u het water in met de dolfijnen Diana en Scarlet. Een instructeur vertelt nogmaals dat de lichaamstaal DE communicatie met de dolfijnen is. Na 'the hug', waarbij de dolfijn in je armen gaat liggen, en de kus, die je van de dolfijn op je wang krijgt, en waarna jezelf een kus geeft, mag je voor 'the ride'. Je ligt dan met gestrekte benen in het water en de 2 dolfijnen zwemmen heel voorzichtig met hun snuit tegen de bal van je voet en schieten dan als een speer naar voren waardoor je uit het water oprijst. Sommigen mensen komen hierbij bijna tot een rechte stand terwijl ze worden voortgeduwd. Fabian gaat het heel wat beter af als Carla. Gaat de 1e nog breed lachend aardig recht vooruit, Carla stevent in volle vaart op de instructeur af. Hilariteit alom. Ook bij het voorttrekken, door bij beide dolfijnen aan de rugvin te gaan

hangen, presteert Fabian heel wat beter dan zijn moeder. Tot zijn grote vreugde mag hij dit 2x doen. Carla mist tot 3x toe de rugvinnen omdat haar 'lichaamstaal' veranderd voordat de dolfijnen langs komen. Het is de bedoeling dat je voor deze stunt als een T in het water gaat hangen. Armen wijd gespreid in het water en je lichaam recht naar beneden. Door het (verplichte) zwemvest wordt Carla echter steeds omhoog geduwd en gaan de dolfijnen wat verder weg langs haar heen. Uiteindelijk lukt het met een 'reserve' dolfijn (Iodore) wel. Ook Lieke hugt, kust, wordt voortgeduwd en voortgetrokken alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Dat dansen in het water voor mensen niet meevalt (we draaien rondjes) maar voor dolfijnen een fluitje van een cent is en ze daarbij ook nog aardig "La cucaracha" kunnen zingen weten we inmiddels ook, al zou je willekeurig alles (of niets) uit het hoge getsjirp van de dolfijnen kunnen opmaken. Al die tijd heeft Mighalle samen met Klarin langs de rand van het bassin ons gade geslagen. Het wachten is Mighalle niet zo goed bevallen. Het duurde allemaal te lang. Het bekijken van de film waarin

Fabian, mama en Lieke voorkomen is wel heel leuk en ze ontmoet meteen een meisje dat ook gelijktijdig met haar met de dolfijnen zal gaan zwemmen. Tijdens de oproepen van 11.00u hadden we al gehoord –aan de manier waarop het Engels werd gesproken- dat de betreffende instructeur een Nederlander was. Deze man, Peter, is de instructeur bij het Encounter programma waaraan Mighalle en Klarin deelnemen. Eerst gaat Mighalle nog heel dapper mee naar het midden van het bassin, maar zodra Louis zich voorstelt door spetterend met zijn staartvin langs de deelnemers te gaan is het opeens niet zo leuk meer. Ze houdt zich stevig aan Klarin vast en wil het liefst achter zijn rug kruipen. Ook het aaien van Louis' rug, wanneer hij snel voorbij het plateau zwemt, zint haar niet echt. Peter trekt zich van haar protesten niets aan en zet haar op zijn knie voor een kus met Louis. Daarbij spreekt hij haar in het Nederlands aan en noemt haar Mickey. Wanneer Louis later langzaam, met zijn buik omhoog, langs komt aait ze hem vol overgaven en kirt met hoge geluidjes. De demonstratie van snelheid, het dansen en de hoge sprongen van Louis oogsten bewondering en een gulle lach van Mighalle. Ze is toch maar wat blij in het water te zijn gebleven.

het nippertje, de 1e die aan de opdracht een; "zapata derecha de mama" te brengen voldoet. Hij verdient hiermee een vlieger en zodra hij die op het tafeltje bij Carla neerlegt zegt hij: "Zie zo die heb ik. Nu ga ik zwemmen". Tja wat zou je anders willen bij 35gr? Drinken, cake en snoep misschien? Maar ook kindersmaken verschillen. De lollijes krijgen een minuscuul lijke en lijken heter dan sambal, de Pelo Rico ziet er leuk uit maar aan de "Hollandse" smaak-

De Tilburger Peter vertelt

Mighalle hoe ze Louis een kus moet geven.

Fabian heeft zijn vriendinnetje

Scarlet al gevonden.

Mighalle overwint haar schroom

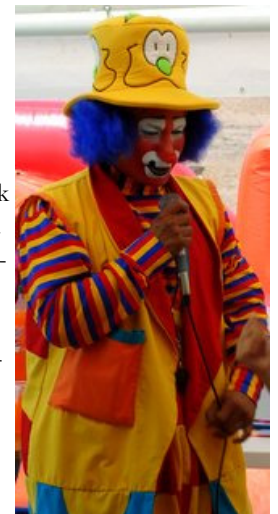
en aait Louis.

El día de los niños

30 April is een prima dag om feest te vieren. Zeker in Mexico. Vanwege de Nederlandse Koningin? Nee! Vanwege alle kleine Mexicaanse koningen en koninginnen. De dag van het kind vieren we in Campeche. De palapa is versierd met ballonnen, bij het ondiepere gedeelte van het zwembad is een groot springkussen, dat als waterglijbaan dienst doet, geplaatst. Een clown knutselt

eenvoudige ballonfiguren voor de kinderen en vermaakt ze met spelletjes, quizen en opdrachten. Van het Spaans verstaan Fabian en Mighalle niets en Mighalle verkiest dan ook meteen het zwembad boven de clown. Fabian houdt het wat langer vol, al begrijpt hij absoluut niet waarom hij nu toch die rechterschoen van zijn moeder in zijn hand geduwd krijgt. Toch is hij, op

papillen is het niet besteed. Een snoepzak die bijna onaangevoerd blijft. Een unicum bij de Vinkjes.

Veinte, veinte! Kilometres o minutos?

Wanneer Klarin, na een hele dag van hot naar haar gereden te hebben in een poging om aan ammoniak voor de koelkast te komen, 's avonds om 22.00 uur nog altijd met lege handen staat en mopperend de verzuchting slaat: "Nog een paar van deze dagen en we gaan naar huis!" wordt het hoog tijd de boel de boel te laten en iets leukers te gaan doen. Bij voorkeur iets dat in Nederland niet (meer) mag. Met de auto over het strand bijvoorbeeld, en de kinderen joelend in de achterbak. Daarna testen hoe sterk de Dodge eigenlijk wel is door een op het strand aangespoelde, half ingebedde boom vlot te willen trekken. Achter zandkrabbetjes aan zitten en handen vol schelpen van de zee-eegels verzamelen. Uitwaaien op het strand blijkt altijd een effectief middel tegen 'depressieve' gedachten en we gaan weer over tot 'de orde van de dag'; Mexico o n t d e k k e n . Bewonderen de meer dan manshoge Olmteken hoofden, die grote vraagtekens oproepen over het verleden van de Olmteken. Ze tonen door hun brede platte neus en dikke, volle lippen gelijkenis met het Negroïde volk van Afrika. Het museum heeft nog meer zeer mooie spullen uit Olmteken en Maya tijd, al kan het de kinderen niet boeien. Volgens onze informatie moet een nabij gelegen dorp (Las Vigas) een dorp zijn waar mooie gekleurde amethisten te vinden zijn. Straatwerkers zijn een mooie entree van kleine stenen in een soort sierverband, met de nodige topes, aan het leggen die

de ingang tot het dorp gaat vormen. De kerktoeren staat in de steigers, bij de kleine winkeltjes hangen de verkopers lusteloos in de deuropening. Slagerijen zo groot als een badkamer hebben hun waar op tafels en aan haken boven de tafels buiten of in een raamopening, uit g e s t a l d . Met iemand die zich opwerpt als gids/tussenpersoon gaan we 2 verkopers af, maar het is niet wat Klarin zoekt, tenminste niet qua prijs en hoeveelheid. US\$5,000.00 is dan ook wel een beetje veel gevraagd. Op eigen houtje gaan we op zoek naar het amethistenmijnstadje Piedras de Perado, zelf. Eerst rijden we verkeerd, maar dat was tenminste een betere weg dan 'de goede' weg. "Twintig" hadden ze in Las Vigas gezegd en wij hadden stoots voets aangenomen dat ze 20min. bedoelde, maar na bijna een half uur rijden wijzen ze nog steeds "Todo derecho, todo derecho". De weg is inmiddels van een redelijke gravel weg overgegaan naar een weg over rotsachtige bodem met veel kuilen en uitstekende keipunten. Het geschud is niet van de lucht. In het bergdorp waar we de weg nogmaals vragen kijken ze ons schaaftig aan: "Ja het is de goede weg en het is nog ... cinco minutos?" "Oh solo cinco?" "No, no, no. QUARONTO-CINCO!" 45min? En die 20 dan? Hm, blijken geen 20min. maar 20km te zijn! En met de snelheid die je hier kan maken zitten die 45min. er naar alle waarschijnlijkheid niet ver naast. Maar Klarin

terugdenkend aan zijn eigen kwa-jongensstreken wil toch van een ouder iemand ook nog horen hoe ver het is. Inderdaad 45min. Na ampel overleg besluiten we dat niet te doen, we moeten ook nog terug en van hier naar onze 'woonplaats' is ook nog wel een uur of 2 en dan is het donker. Anders dan de jonge knullen begrijpt de man echter meteen wat we in Piedras de Perado zouden willen. En wat hem betreft hoeven we niet eens verder. Hij heeft ook stenen. Helaas zijn het blanke ipv gekleurde exemplaren, maar ... hij kent nog wel iemand in het dorp die stenen heeft. Om een lang verhaal kort te maken; deze keer zijn we wel succesvol. Twee dagen later gaat Klarin alleen nog eens terug en neemt cadootjes mee voor het gezin van de man die ons de verkoper had gewezen. Wat kleren, speelgoed en uitgeprinte foto's van zijn kinderen met de twee Nederlandse bengels. Klarin neemt de man als gids en tussenpersoon mee naar Piedras de Perado. De mijnen daar zijn in handen van 2 personen en de verkopen die ze willen doen zijn ook weer in grote lots (dwz veel stenen) en voor dikke prijzen. Klarin parkeert daarom simpelweg de auto in het gehucht en dan komen de aanbieders vanzelf, zoals de Indiaanse vrouw die geen woord Spaans, maar slechts het plaatselijke dialect van de oude bewoners, sprak. De verlegen vrouwen van de boertjes/mijnwerkers, alle dorpskindjes met hun eigen kleine collectie. Beladen met stenen maar een lege portomonaie keert Klarin in Vera Cruz terug.

De boom die door de Dodge uit het zand getrokken werd.

En het gat dat hij achter liet.

Handenvol schelpen rapen op het strand.

Een van de Olmteken hoofden

Een van de broers, 12j, van de meisjes, samen met Fabian

Huizen in het bergdorp.

Het beste vervoermiddel in de bergen

Mighalle met 2 meisjes, 4j en 7j, uit een bergdorp.

Expedition Finchroad
Van Texas via The Northpole naar Tierra del
Fuego

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA

Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

Aquí es México

Soms is het even wennen aan bepaalde systemen of gebruiken in een ander land. In Guanatajaro waren we bijv. op een camping met een restaurant. Camping van papa, restaurant van zoonlief. Restaurant alleen open wanneer er (grote) karavaans aanwezig zijn. In het restaurant werd in het weekeinde feest gevierd. De muziek zo hard dat je zelfs in de fiver 'ligt te stuiten'. Klarin informeert wanneer de muziek is afgelopen en krijgt in zijn oor getoeterd: "Aquí es México", das fijn, maar hoe laat? 04.00 uur! Hij denkt er over na en vraagt na een half uur nog eens. 02.00uur! Klachten? De camping is niet van hem, maar van papa! Als je wil klagen moet je daar zijn. Vervolgens stopt de muziek al voor 01.00 uur! Op de tolgeweg betalen wij steevast het tarief voor vrachtver-

keer! Immers hebben we een truck met een 'trailer' er achter hangen. Slechts, een keer hebben we iemand gehad die alleen de auto rekende, er zat immers geen vracht in de trailer!

In 'officiële' reisgidsen e.d. staat steevast iets in de trant van: "De Mexicaan wil graag met respect behandeld worden, (Ha, Wie niet?) maar vindt het heel normaal niet op het afgesproken tijdstip te verschijnen (Ach als Brabanders kijken we niet op een kwartiertje?) of überhaupt op een afspraak te verschijnen!! Ja, een erg 'respectvolle' behandeling van je vrienden of zelfs klanten! Want zelfs een werkafpraak maak je via bekenden en dan nog betekent dat dus niet dat je komt opdagen. Zo hebben we vergeefs gewacht op een mecánico, en iemand die het dak van de fiver zou komen wassen.

Wat is dit?

Wat een wereldreizigers zijn wij zeg, denken we iets 'uniek' te hebben blijkt het veel dichterbij huis ook toegepast te worden. Moet de volgende bestemming misschien toch maar Europa (Italië, Griekenland etc.) worden. Het witte 'been' moet de bomen beschermen tegen allerlei kruipende insecten wiens voeten op het witte kalk lelijk verbranden en zij er dus voor kiezen niet verder omhoog te kruipen en de boom met rust te laten.

We blijven nog even in de kleurtjes, heel veel kleurtjes deze keer:

Wie vertelt ons wat we hier zien en waar het van gemaakt is?

Beide keren geregeld door de eigenaar van de camping in Playa. Deze man regelde ook een dokter voor Klarin. Voor de 3e keer deze reis moest hij aan zijn teen geopereerd worden. Blijkbaar heeft Klarin bij het vragen naar een dokter wel heel erg moeilijk uit zijn ogen gekeken en zag zijn teen er nog vreemder uit want we belanden bij een psychiater(!) die het op dat moment druk heeft met een geboeide man, vergezeld van een verpleger en 3 met knuppels en uzi's gewapende policia. In dezelfde dokterspost is ook een gynaecoloog(?) die wel eens 'bijklust' en ook teennagels kan verwijderen. Probleem opgelost!

Aquí es Holanda! Met vreemde provincies: NoorF Holland/ FrYsland/Zuid Holland /GeRleland & FIAvoland. Alles in het kader van de wereldcup

Castro prijst Cubaanse sigaren aan.